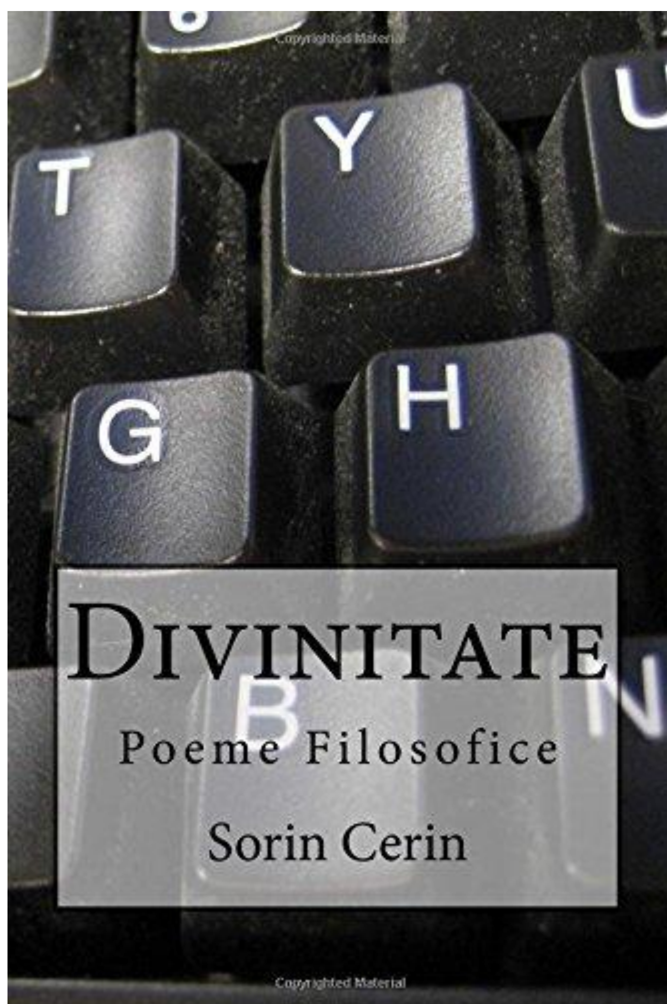

Copyrighted Material
T
Y
U
G
H
Divinitate
Poeme Filosofice
Sorin Cerin
Copyrighted Material

SORIN CERIN

DIVINITATE

Poeme filosofice

2016

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1539702047

ISBN-10:
1539702049

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru

Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată –

emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori,

din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o

râvnesc poeţii ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existenţialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

SORIN CERIN - DIVINITATE

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo,* uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge

cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de

cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează

un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./

Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi

temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a

scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne

surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al

cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le

înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii

copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

1) Divinitate

Nu odată m-am întrebat,
ce anume este Divinitatea în această Lume?,
care la rândul ei,
este o imagine distorsionată,
reflectată de Oglinda Adevărului Absolut.

Să fie ceea ce credem noi că ar fi,
sau e doar un joc al minții unor Iluzii ale Vieții,
care ne constrâng să devenim noi înșine,
atât de departe,
de ceea ce ar trebui să fim de fapt.

Oare adevărata Divinitate,
aceea care se reflectă în Oglinda Adevărului Absolut,
și prezintă o corpolență,
nefiind doar o Imagine,
un Vis,
ce anume este?

Poate cineva care ne coordonează creând Existența,
din spatele unui Computer,
și se joacă cu Fericirile,
Întâmplările și Suferințele noastre,
creând Jocuri pe Calculator,
unde Străinul Subconștient din noi,
este adevărata legătură,
cu acel sistem informatic.

Cine este acel Cineva?,
de fapt un simplu programator de Destine,
care lucrează la Computerul Universului nostru,
care pentru noi este Dumnezeu?
dar în Realitatea lui,
este un simplu om cu bunele și relele lui,
care ne-a gândit după chipul și asemănarea sa,
cu certuri, injurii, dar și momente sublime.

Poate seara ajuns obosit acasă,
se ceartă cu nevasta Existenței sale,
uitând de Universul de Jocuri pe calculator,
pe care l-a creat,
plin de morgi, spitale, teatre, biserici, accidente, fericiri,
unde noi suntem personaje așa zis reale,
în cadrul căruia ne ucidem în războaie, teritoriale, politice, experimentale,
totul pentru știința de a suprima,
și câte alte asemenea lor,
ce trebuie să fie cât mai palpitante,
să se vândă cât mai bine,
în acea adevărată sau falsă Realitate,
poate, neoglindită, în nimic altceva,
decât în propriul ei Dumnezeu.

Poate și aceea este o Iluzie a Vieții,
imaginată de o altă Iluzie a Vieții,
și tot așa, zeci, sute mii, miliarde de cicluri,
de Iluzii ale Vieții numite și nivele astrale?

Și totuși,
cu Moartea, cum rămâne acolo?,
dar cu Dumnezeul și Diavolul acestui Programator?,
cine sunt aceștia?
Dar Paradisul și Infernul?

De ce ne-a introdus în Destinul existenței noastre,
nevoia de Mântuitor?,
nu era mai simplu să ne facă lipsiți de păcate?

Poate că neavând ce mântui,
Jocul nu ar mai fi fost la fel de interesant,
și de bine vândut.

2) Contabilitate financiară

Băncile bătătorite ale Drumurilor,
descărnate de Fidelitate,
nu mai dau bani Călătorilor,
care-și pribegesc Clipele Călugărite,
strânse cu ușa de un Destin,
care nu le aparține,
dar le-a fost impus,
de către Moarte,
în mănăstirea unui Univers,
care nici măcar nu există,
fiind o simplă Imagine eronată,
reflectată într-o Oglindă,
a unui Adevăr Absolut,
pe care Dumnezeu a uitat-o,
încă de pe Vremurile,
când își admira,
propria măreție,
pe care nici un sfânt,
al contabilității financiare,
nu o putea calcula,
în Bani.

3) Cu tăișul ascuțit

Era atât de multă iarnă,
pe pridvorul Luminii Privirii tale,
încât,
toate stelele Fericirii,
ar fi venit să te încălzească,
dacă nu ar fi aflat,
cât de vitreg este Destinul,
care ți s-a certat,
cu propriul tău Străin Subconștient,
lovindu-l de fiecare dată,
cu tăișul ascuțit,
furat de la Cuvântul Primordial,
care nu poate înțelege,
că este o simplă imagine iluzorie,
reflectată într-o Oglindă,
rămasă mai demult,
decât toate Vremurile la un loc,
a Nimănui.

4) În măruntaiele Zilelor

Existența,
este un ritual misterios al Conștientizării,
născut din focul sacru,
ce mistuie Timpul,
care clocotește în măruntaiele Zilelor,
izgonite din inimile Apusurilor,
spre a se desfăta,
cu Stelele roase ale Epoleților,
din Eternitatea Clipei,
gata de războaie în orice moment,
cu Marea Creație,
din orfelinatul Iubirii,
unde stau adăpostite,
Viețile,
fără nici unul din Sensurile,
care le-au fost părinți grijulii,
ce s-au pierdut,
în Moartea de Sine,
a împlinirii unui Destin.

5) Dările Suspinelor

Aș vrea să despletesc părul Stelelor,
încâlcit de frământările Universului,
cu privire la Moartea,
pe care nu o mai poate duce în cârcă,
de când a înțeles,
că era de fapt marele Neînțeles,
al Lumilor Astrale,
care înotau în umbra rece a ei,
fără să poată trece de malul călălalt,
dacă nu aveau viza existențială a Iluziilor Vieții,
pe care să scrie cât mai citeț,
că și-au plătit toate dările Suspinelor.

6) Aperitiv

Pe strunele Universului,
a început să cânte Steaua Morții,
acompaniată de Oglinda,
în care se reflectă adevărata Realitate,
ce este eternă și infinită,
iar imaginea care se reflectă în ea,
suntem noi,
cei conștienți de această Lume,
a Iluziilor Vieții,
care ne frământă asemeni unui aluat,
pus la dospit în cămara Deșertăciunii,
până crește îndeajuns de mare,
încât să poată fi copt de către Timp,
spre a fi servit,
la masa Clipelor sale,
ca aperitiv,
la Adevărul Absolut.

7) Cât mai multe Trecuturi

Pașii de cremene ai Fericirii,
calcă pe scânteile Exitenței,
aprinzând trupurile de paie,
 ale grâului Dorințelor,
ce coc pâinea nerostită a Viselor,
pe care o va împărți săracelor Neîmpliniri,
ale Lumii,
care tocmai și-a cumpărat,
 noi proprietăți de cimitire,
unde să poată îngropa,
cât mai multe Trecuturi.

8) Cel mai de preț dar

Copacii reci ai zorilor,
își înfig rădăcinile carnale,
în sângele unui Orizont al Disperării,
ale cărei Cuvinte,
au ales calea pribegiei,
străbătând pustietăți de Gânduri,
oceane de Vise,
munți de Speranțe,
până când au poposit,
obosite și pustiite de Singurătate,
la porțile Cimitirului,
unde Viața le-a dăruit,
cel mai de preț dar al ei,
Moartea.

9) Ea însăși, Neant

Văi de Întrebări,
se unduiesc alene,
 pe câmpurile aride ale Răspunsurilor,
în timp ce Libertatea admiră,
 bastonul înstelat al Creației,
care abia se mai târăște,
 pe soclul greu și posomorât,
 al unui Adevăr al Minciunii Adevărate,
întrebând-o,
dacă mai știe vreun tren de Clipe,
care să o poată duce din nou,
înainte de a fi Existența,
unde să poată fi din nou,
ea însăși,
Neant.

10) Pe tărâmul Inutilității

Zvonuri ridate,
își împletesc frunțile speriate,
în funiile unor Destine,
de care se vor spânzura,
Nenăscutele Vieți,
care se spune,
că ar întrece ca și predecesoarele,
Vorbele-n Vânt ale Deșertăciunii,
alergând în cursa infernală,
a tehnologiilor înarmării,
unor Iluzii ale Vieții,
mai repede decât Gândul,
care a îmbătrânit mai mult,
decât Vremurile,
și s-a retras la pensia primită de la Indiferență,
undeva pe tărâmul Inutilității.

11) Frâng aripile Orizontului

Pescărușii guralivi,
ce frâng aripile Orizontului,
s-au pierdut pentru totdeauna,
în lacrimi nesfârșite de Ocean,
unde se pierd,
căutând Roua Sufletului,
unui Țărm al Adevărului Absolut,
pe care nu l-a găsit nimeni vreodată,
în Zborul decăzut al Vieții,
care nu și-a mai plătit birurile Moralei,
de când Societatea de Consumat Destine,
a început să producă pe bandă rulantă,
Deșertăciuni.

12) Cum se numesc Stelele

M-am întâlnit cu Universul,
și l-am întrebat,
dacă știe cum se numesc Stelele Viselor lui,
vrând să-l descos,
cu mașina de cusut nasturi de Speranțe,
care nu se pot închide,
în zăbrelele prea înguste ale Conștiinței,
al cărei Mântuitor și azi,
mai stă priponit pe o Cruce,
a cărei Iluzii ale Vieții,
se simt în siguranță și acum,
după mii de Ani grei,
din plumbul cărora și acum,
se mai fabrică gloanțe oarbe de Promisiuni,
pentru Sângele disperat al atâtor Inimi,
ce stau bătute de Soartă,
în noroiul unei Morți,
fără a se fi născut cu adevărat,
vreodată nici măcar în cimitirul unui Cuvânt,
din care s-ar fi întrupat Creația.

Într-un târziu,
Universul mi-a răspuns,
că toate Stelele lui,
au numele,
Moarte,
însă prenumele,
nu-l știe,

fiindcă diferă la fiecare în parte.

13) Cât din trupul Vieții

A cheltuit cineva o avere pe Adevărul Absolut,
în acestă Lume?

L-a cunoscut cineva vreodată?

Cât din trupul Vieții îi aparține acestui Adevăr?,
dar al Morții?

Și atunci adevărata Viață nu este Moartea?

Dar Existența,
din umbra căreia suntem,
ne hrănim și o trăim,
ar mai fi,
dacă n-ar fi oglindită de Cunoaștere?

14) Mahalaua întunecată

Ramurile călugărițelor de Patimi,
stau smerite în Pomul noduros și singuratic,
al Caznelor,
unde se instruiesc Fantomele Adevărurilor unor Minciuni,
să învețe abecedarul trist și insolubil,
la stropii de Cuvinte,
ce tușesc și asudă peste icoanele unor Legi,
ce promit că vor închide cât mai multe Libertăți,
dacă vor mai îndrăzni,
să mai poarte cu dezinvoltură,
hainele pătate cu reclame ale Fericirii,
izgonită din Paradisul murdar și meschin,
al Societății de Consumat Vorbe-n Vânt,
prin Mănăstirile Credinței oarbe,
în Târgul de Vieți,
din mahalaua întunecată a Morții.

15) Atât de maiestuos

Deseori m-am întrebat,
cum reușește Universul,
să dirijeze cântecul sideral al Stelelor,
ce tulbură și azi,
Cerul de Lumină Divină al Iubirii,
atât de maiestuos,
către Străinul Subconștientului,
din fiecare,
în timp ce în brațele Lumii,
Societății de Consum,
suflă vântul Deșertăciunii?

Să nu fi riscat Dumnezeu,
cu aceste Umbre,
oglindite de cioburile Oglinzii Cunoașterii,
care suntem noi?

Să-i fi fost teamă,
că se va tăia în ele,
dacă va călca strâmb?

16) Simple ceasornice

Zidurile Ceasurilor,
au început să-și bată propriul Timp,
înfuriate că dă totul unei Eternități de Clipă,
care cuprinde cu brațele Adevărului ei Absolut,
întreg Universul,
în timp ce ele,
au rămas doar niște simple ceasornice ale Iluziilor Vieții,
care măsoară căte o amărâtă de oră,
unde studenții chiulangii ai Gândurilor,
nici măcar nu vor să fie atenți,
fiind atrași de Relativitatea unei Existențe,
care azi ține cu Fericirea,
mâine cu Tristețea,
încât nici Moartea,
nu mai poate înțelege,
ce fel de monument funerar să mai construiască,
Trecutului.

17) Căutau felinare

Caii liberi ai Deznădejdii,
își sparg copitele cu dălțile tumultoase ale Destinelor,
cioplind Moartea,
în stâncile Stelelor Căzătoare ale Amurgului,
pe care le-au prins,
încă de pe vremurile,
când căutau felinare,
care să le călăuzească coamele de Galaxii,
ale Iubirii,
răsfirate pe întreg Cerul Inimilor,
care le călăreau Cuvintele,
facerilor unor Lumi,
ce-i duc și acum spre Nicăieri.

18) Trecutul unei Existențe

Nervuri de frunze ruginite-n nervii unei Toamne,
sătulă să-și tușească plămânii surzi ai Dorului,
după rădăcinile unei Buruieni de Amintire,
ce n-a avut niciodată onoarea,
de a fi templul Adevărului Sentimental,
al unei Ploi veștejite de Întrebări,
ce pare ca și cum ar fi căzut,
din Norii îngrijorați,
de soarta unui șuvoi de Compromisuri,
decât de rădăcina unde Toamna și-a făurit cetate,
existând ca o Ființă a Trecutului unei Veri,
precum noi suntem o Umbră,
din Trecutul unei Existențe,
pe care nu o vom cunoaște niciodată,
fiindcă am existat,
și existăm cu mult înaintea noastră.

19) Din vulcanul unei Creații

Priveam prin fereastra Gândurilor,
războiul care se pierdea în ceața unui Trecut,
pe care l-a trăit Existența,
pe vremea când nu era doar o Umbră,
care să se înveșmânteze în mătasea neagră și rece,
a Timpului,
devenit soclu pentru Oglinda Cunoașterii,
unui Infern,
cu nume de Lume,
izvorât din vulcanul unei Creații,
neînțelese nici de Dumnezeu.

20) Plini de emfază

Vroiam să-ți spun că Lumina Divină,
chiar există,
în fiecare Cuvânt,
dar depinde de noi cum îl rostim,
și în ce context îl abordăm,
altfel ne va închide porțile Perfecțiunii,
ale Iubirii și Purității,
aruncându-ne,
în mansarda unui Infern,
pe care deși nu-l vom reuși,
să-l înțelegem niciodată,
îl vom numi plini de emfază,
Lume.

21) Focul Sacru al Existenței

Înotul a devenit sport de performanță astrală,
abia după ce Dumnezeu,
a văzut că I s-a umplut paharul Creației,
până la refuz,
ba mai dă și pe dinafară,
clocotind a Suferință,
până când s-a spart,
de Focul Sacru al Existenței,
iar Apa Vieții a țâșnit nebună,
prin tenebrele Universului,
încât era cât pe aici să-L înece,
atunci a trebuit să inventeze o modalitate de a se salva,
și astfel a descoperit,
Înotul prin apele tulburi,
ale Societății de Consum.

22) Neant Iluzoriu și Material

O Lume necunoscută există doar ca o posibilitate,
și de aici Adevărurile Relative,
prin intermediul cărora operează, Cunoașterea,
ceea ce înseamnă,
că nici Existența nu este sigură că ființează,
întrucât totul este Relativ,
chiar și Reperele care par a fi cele mai precise,
și lovesc cadranele,
ceasurilor atomice ale Conștiinței,
unui Univers al Umbrei,
ce pare a fi Etern și Infinit,
într-o expansiune,
a Neantului Iluzoriu și Material.

23) Nu în umbra ei

A crede,
 înseamnă a cunoaște dincolo de aparențe,
 un Sentiment,
cu bunele și relele lui,
desprins din pomul unei Conștiințe,
pe care discursul magic al Înțelepciunii,
a reușit să-l convingă,
să se prefacă în scrum existențial,
care să umple până la refuz,
 scrumiera unei Biblii,
unde sfinții îmbăiau,
apoi își fumau în liniște Rugăciunile,
făcând dragoste cu ele,
 pe Cearșafurile Patimilor unui Mântuitor obligatoriu,
în spatele cărora,
își ascundeau trupurile goale și descărnate,
 ale Cuvintelor,
după ce le-au curtat întreaga Zi,
grea și neajutorată,
pentru a da noi sfaturi biblice,
scrise pe lacrimile unor icoane,
ale căror inimi sunt bătute în loc să bată,
pentru a crede în Realitatea Mântuirii,
 și nu în Umbra ei.

24) Conștientizare

Viața este un buletin meteorologic,
unde plouă cu Adevăruri,
doar atunci când în Deșertul Cunoașterii,
intervin Norii Iluziilor Vieții,
care-și storc frunțile propriilor Umbre rătăcite,
din prosopul magicianului,
unui Univers Ireal,
ale cărui limite nesfârșite,
se lovesc de cioburile,
Oglinzilor Paralele Ale Adevărului Absolut,
de la tâmplele unei Realități,
nu mai departe,
de Cerul Străinului Subconștient din noi,
unicul care poate îmbrățișa,
întregul Univers,
a ceea ce suntem de fapt,
cu toate constelațiile și galaxiile,
care fără Conștientizare,
n-ar exista,
dar să nu uităm,
că și Conștientizarea este o Umbră.

25) Miros alterat

Zodii fără stele,
tirani ale căror imperii s-au năruit,
sub tălpile grele și apăsătoare,
ale Cuvintelor cerești,
căzute din tolbele pline ale Destinelor,
care le foloseau ca Săgeți otrăvitoare,
împotriva Umbrelor Existențiale,
ce izvorăsc,
din Oglinzile fumurii și imperceptibile,
așezate de un Inconștient,
pe ramele unei Creații nemiloase,
oarbe și seci,
pentru a le monta ca lentile,
ale unor Adevăruri Relative,
pe nasul cu miros alterat,
al Cunoașterii,
care lovește la urma ei,
Străinul Subconștient din Suflet,
cu imaginile deformate și hidoase,
ale Societăților de Consumat,
propriul Consum,
al Iluziilor Vieții.

26) Moartea este adevărata Viață

Clopotele Existenței,
au început să bată,
atât de tare-n urechile surde,
ale Conștiințelor astrale,
încât au spart,
Oglinzile Paralele ale Adevărului Absolut,
în care se reflectă distorsionat,
Realitatea Absolută,
având ca rezultat imaginea Lumii noastre,
efemere și plină de Paradoxuri,
prin intermediul cărora,
își duce traiul sărăcăcios,
fără să înțeleagă,
că este,
Umbra unei Morți reale,
iar Moartea,
este de fapt,
adevărata Viață,
unde am existat dintotdeauna,
înaintea noastră.

27) În carnea de smoală

Miraj și extaz,
cronicile corbilor solitari,
zâmbesc mormintelor din Ființe,
scriindu-le Destinele cu părul Zilelor despuiate,
pe Trecuturile care nu le dau liniște,
ce abia așteaptă,
să fie sfârtecate de ciocurile negre și ascuțite,
mereu flămânde,
asemeni unor săgeți,
trase de către Sensul unei Lumi,
ce a uitat de ea,
dar care se înfig adânc,
în carnea de smoală,
a Timpului,
trecut demult,
de porțile cimitirelor abătute și contemplative,
care sunt pedepsite să surâdă veșnic,
Iluziilor Vieții.

28) Încredere în Absolut

Pereții umezi ai Lacrimii,
se surpă încet dar sigur,
peste speranța unei Iubiri,
imposibil de cuprins în agenda Universului,
dintr-un Cuvânt al Facerii,
ce va ajunge o Ruină,
încrezătoare în icoana unei Stele,
a cărei Eternitate a promis că va reveni,
navigând pe Sângele Amintirii,
până în portul Străinului Subconștient,
al Fericirii,
ce pare că și-a pierdut adresa,
printre catargele,
cu pânzele Adevărurilor sfâșiate,
de prea multă încredere,
în Absolut.

29) Un Păcat al Preacurviei

Piatra a fost creată spre a clădi,
și nu a ucide,
fie el și un Păcat al Preacurviei,
pe care Dumnezeu,
l-a făcut astfel,
după chipul și asemănarea sa.

Ocolește-l dacă nu-l placi,
nu uita că exiști prin Iluzia Vieții,
și nu tu ești Oglinda,
Adevărului Absolut al Cunoașterii,
fiindcă nu știi cât de distorsionată,
este imaginea ta despre Lume.

30) Atât de infidel

Pene de Vise căzătoare,
păsările de pradă ale Neîmplinirilor,
caută în măruntaiele țărânii trupurilor,
Acatistele Patimilor,
pe care să zboare spre Apusul Sângelui,
ce curge din Altarul de marmoră,
a Străinului Subconștient,
care și-a tăiat venele,
ce îl uneau,
cu Umbra Necunoscutului din noi,
atât de infidel,
Fericirii,
pe care ar fi luat-o de soție,
de la Eternitatea,
pe care a transformat-o în Timp.

31) Temnicerul Timp

Armonie și Creație,
Fractali împietriți de Păcatele Originare,
se pierd în adâncurile Străinului Subconștient,
devenind chipuri cioplite,
ale Deșertăciunii.

Dorințe perverse,
izvorăsc din Vulcanii Necesităților,
într-un spectru al Libertăților,
pe care și temnicerul Timp,
pare să le fi pierdut,
de la cheile Iluziilor Vieții sale.

32) Clepsidre sacre

Zeii proscriși,
cu mâini sau picioare lipsă,
sunt certați de către Destin,
fiindcă nu aleargă,
pe câmpurile de bătălie a Speranțelor,
sau nu-și mai țin potirele de Patimi,
ce altădată erau pline,
cu ambrozia Oracolelor,
care donau Clepsidre sacre,
la timp de seară,
Nemuritorilor eroi ai Existenței,
iar greierii Timpului,
se scurgeau prin gâturile lor,
de Clepsidre mlădioase, subțiri și inerte,
de trestii îndoite de vânturile Vremurilor,
cântându-le Clipelor,
balada măreţului Trecut,
care se pierdeau vrăjite,
de menirea Stelelor căzătoare,
din părul de aur al Fericirii,
ce apunea ferm,
la Orizontul unei Unităr,
căzute în genunchi,
la tălpile Ruinelor.

33) Șireturi

Lacuri de sudoare,
folosite la stins incendiile Frunților,
se scaldă în soarele arzător și șiret,
al Șireturilor unor pantofi de Clipe,
ce nu vor mai călca,
Existența în picioarele Timpului,
fiindcă și-au spânzurat Răsăriturile cu ele,
legându-se de peretele rece și insalubru,
al unei Inimi,
care nu le-a înțeles menirea,
de a da durabilitate,
unor Sentimente.

34) Drogurile Destinului

Roți înpotmolite-n propriile Direcții,
decăzute din grațiile Existenței,
fiindcă nu cinstesc cum se cuvine Deșertăciunea,
care le dă libertatea,
de a merge spre Nicăieri,
dar de fiecare dată,
ajung doar într-un singur Târg al Denaturării,
propriilor Zile bătătorite,
de Umbrele Urmelor ale căror Pași,
încă mai cugetă,
la Drogurile Destinului Iluziilor Vieții,
care se vând pe sub mână numai de Dumnezeu,
pe strada Morții,
pentru câteva Speranțe,
bani negri pe care nu-i va impozita,
la fiscul corupt al Universului,
care fură căldură de la Stelele Iubirilor,
și le livrează în schimb,
dezastre de Uitări,
și cataclisme de Despărțiri,
susținând că așa se procedează,
la marile case de pariuri,
cu sânge albastru,
din spațiile astrale ale Ticăloșiei,
deferite justiției Divine,
corupte și incapabile,
a Sfinților Părinți,
strămoșii noștri ai tuturor,
ale căror Morale din Biblii,

le citim azi.

35) Existând înaintea Umbrei

Mi-am dezvelit mantaua Existenței,
ca să înțeleg sensul rece, exact și precis,
al Morții.

Deodată m-a cuprins Frigul Iluziei,
și a început să mă strângă de gât,
vrând să-mi sugrume întreaga Voință.

Am îngenuncheat la tălpile grele ale Destinului,
vrând să mă rog cuiva.

Abătut și pribeag,
am căutat o Biserică a Contemplării,
în care am intrat,
gol și neprihănit de Toate câte Sunt,
Bune sau Rele,
deoarece mi-au fost furate pe drumul Vieții,
de un Dumnezeu prădător,
la a cărui icoană am vrut să mă închin.

Deodată am văzut o candelă aprinsă în dreptul meu,
cineva o aprinse,
și îngenunchea în fața mea,
rugându-se la mine,
să aflu într-un târziu,
că icoana pe care o căutam,
eram chiar eu,
cel mort,
de dinainte de a mă naște,

existând,
înaintea umbrei mele de acum.

36) Ganglioni umflați

Vorbele-n Vânt,
cântă la pianul însingurării,
unei Existențe pierdute-n,
propria însângerare a Apusului,
fără de Zi,
șuierând câte o strofă,
din adierea refrenului eliberării de Moarte,
murind.

Reci și abătute,
Patimile se poticnesc,
în mocirla Iluziilor Vieții,
răbufnind câte o silabă ștearsă,
la adresa Paradisului,
ascuns în ganglionii umflați și dureroși,
ai Cerului,
ce se spală de toate ploile Injuriilor,
care-l scuipă în față,
făcându-l mincinos.

37) La teatrul de stat

Râmele Cuvintelor costelive,
ale țărânii trupurilor de Impresii,
au ieșit la suprafață,
târându-se,
pe fața de masă a Promisiunilor neonorate,
încercând,
să ajungă la paharul ce dă pe dinafară,
al unui Zâmbet șters,
care a înțeles,
câte picioare lipsă are masa Adevărului,
care se clatină,
amețind până și distinsa audiență,
a Păcatelor Originare,
care vor să se termine odată cu,
Comedia Înțelesurilor Existențiale,
care joacă cu casa plină,
de fiecare dată,
la teatrul de stat,
pe scaunul Stupidității,
Absurdului.

38) Ploile de sudoare

Voci aruncate-n pribegie,
de Neînțelesurile pustietăților aride,
a Sufletelor,
mai bântuie şi azi,
pe Cerul,
care și-a pierdut Stelele lor călăuzitoare,
din Străinul Subconștientului din noi,
incendiind ploile de sudoare,
care ne trec uneori,
fără să știm de ce ne ard Întrebările,
atât de neimportante ale Devenirii,
dintr-o mocirlă urât Mirositoare,
de plăceri lumești,
într-o Stea,
al cărei nume îl vom descoperi,
numai prin Moarte.

39) Cât mai ieftin

Braconierii Viselor,
defrișează ilegal Adevărurile unor Speranțe,
pentru a face scânduri de morminte,
la gaterele de plumb ale Cuvintelor,
ce vor înjgheba sicrie cât mai ieftine,
să ajungă pentru toate Fericirile,
unele mai bogate în Promisiuni deșarte,
altele mai sărace,
dar toate doritoare,
de pompe funebre cât mai ascunse,
de ochii iscoditori
ai Adevărului Absolut,
care nu le poate ierta,
faptul că s-au vândut atât de ieftin,
Morții.

40) De toți pereții

Garduri de rădăcini amare,
însetate de gustul Adevărului Absolut,
se ascund,
navigând pe oceanul fără sfârșit,
al Lacrimii unei Întrebări,
care de la Facerea Lumii,
își caută și acum un Răspuns,
cu care să se mărite,
pentru totdeauna,
dând naștere Eternității unei Existențe,
în care să se desfete Lumea,
cu adevărata Realitate,
și nicidecum cu Umbra ei,
pe care ne-o servește la preț de speculă,
Dumnezeu,
după ce a dat cu Oglinda Cunoașterii,
de toți pereții,
întunecați ai Morții,
fără să creadă,
că într-o bună zi,
se va tăia în cioburile ei,
iar acestea vor reflecta,
umbra unei Realități,
distorsionate și diforme
sângerând,
Viața,
străină de ea însăși.

41) În fiecare colț

Aș vrea să beau,
apa Stelelor căzătoare,
ale Destinului,
ca prin Sufletul Speranței,
să le aduc iarăși pe scena luminoasă,
a Existenței,
să umezesc cu buzele Conștiinței,
Adevărul însetat,
de noi galaxii de Răspunsuri,
ale căror Întrebări se nasc,
în fiecare colț al Morții,
pe care o numim Viață,
și al Vieții,
care este Moarte.

42) Eternități oarbe

Strunele încinse,
ale viorilor,
la care cântă nivelurile astrale,
ale Universurilor,
s-au rupt,
de Adevărul Absolut,
fiind folosite de către unele Stele,
drept funie de care să-și spânzure Clipele,
la stâlpul caznelor unor Amintiri,
care le urmăresc pas cu pas,
Viitorul nenăscut al Cuvintelor,
înecate-n,
deșertăciunea strigătelor de ajutor,
după Iluziile Vieții,
care nu le vor recunoaște niciodată,
strălucirea,
propriilor morți,
de sine,
devenind aștri unor Eternități oarbe.

43) Inconștient

Țărmuri de stânci,
curajoase și îndrăznețe,
cu Oceanul nefârșit al Amintirilor Trecute,
sculptate de dălțile Armoniei,
sunt spulberate,
de valurile Inconștientului,
spre a hrăni și mai mult,
ceața grasă și intolerantă a Viitorului,
care și-a vândut demult Prezentul,
Morții.

44) Fabrici de conserve

Craterele Amăgirilor,
ard vulcanii unor Sentimente,
ale căror carate se măsoară,
în Eternități de Clipe,
pierdute de Univers,
pe căile labirintice,
ale Dovezilor ce ucid,
cu lava lor incandescentă,
trupurile oceanelor nesfârșite de Întrebări,
înecate-n valurile Societăților de Consum,
care construiesc fabrici de conserve,
din Sufletele noastre,
pentru a ne conserva Inconștiența,
care s-ar putea altera,
în lipsa Deșertăciunii,
ce are câteva Zile libere,
aflându-se în concediu,
de Moarte,
noua formulă a Maternității,
Viitorului.

45) Arta Măcelarilor

Păpușile de ceară ale Vremurilor,
nu mai conduc Târgurile de Suflete,
părăginite și pripășite,
pe treptele spre Mântuire,
a Bisericilor cu porțile Icoanelor închise,
la periferia Contemplării,
ci au devenit Lumânări,
care stau asemeni unor soldați ai Apocalipsei,
în linia dreaptă a Frontierei,
dintre Binele Răului și Răul Binelui,
a cărei veşminte ponosite,
abia mai pot ține loc de drapel,
noilor oaze ale Democrațiilor,
maestre în arta Măcelarilor,
de Adevăruri,
care servesc la orice oră din zi sau noapte,
de la jamboane afumate de Priviri alcoolice,
până la carnea macră,
tăiată cu nesaț din pulpa fină,
a Fericirii,
rămasă invalidă.

46) Gondola unei Speranțe

Vrăji sărace și pribege,
cerșesc la porțile crâșmelor de Vise,
câte o ciozvârtă de fum Sentimental,
izvorât din focul viu al Creației,
care să le afume mintea,
până când vor observa în globul de cristal,
lustruit cu sfințenie de Profeții Conștiinței,
Moartea,
ce a devenit,
Oglindă Venețiană,
prin imaginea căreia se plimbă vâslind,
gondola unei Speranțe,
înghițită de valurile Destinului,
înainte de a ajunge în portul unui Înțeles.

47) Cele ce sunt

Câte trepte ne despart de Paradis?,
dar de Infern?,
într-o Existență efemeră a Creației,
a cărei icoană se observă,
pe mesele de disecții,
ale Morgilor pentru Fericiri,
care se pierd în golul abisal,
din inima Târgului de Pași,
ale căror Tălpi,
mai subțiri sau mai groase,
lasă urme prin pustiul prafului stelar,
din Zodiile sparte,
de Fântânile de Rugăciuni,
care speră,
că vor primi iarăși izvoarele sfinte,
ale Înțelesurilor unor Mântuiri,
de tot și de toate,
cele ce sunt.

48) Fantasme

La opera Veșniciei,
se repetă de zor,
aria Stropului de Rouă,
disperat și abătut,
în al cărui ocean se îneacă Zorii,
Pasiunilor,
ce-au devenit Patimi,
încoronate de spinii florilor,
unor Destine,
cultivate la ceas de Viață,
de Marele Creator și Unic Întâmplător,
care trebuie să se împlinească,
neapărat,
în Moarte,
prin propriile noastre,
Fantasme.

49) Trebuia să creeze

Prețuri de Existențe,
pentru fiecare buzunar al Conștiinței,
plin de peticele propriului Timp,
se înșiră nemiloase şi reci,
pe piatra filosofală,
înghițită de un Mare Creator apatic,
și molcolm,
cu Unica Sa Întâmplare Întâmplătoare,
cu care s-a înecat,
atât de tare,
încât ca să poată respira din nou,
trebuia să creeze Infernul gratiilor,
unde să fie călăuziți pașii Speranțelor,
ale căror Moarte,
să devină jertfa unei Mântuiri,
pe care Nimeni,
nu o va înțelege cu adevărat,
vreodată.

50) Regele Profit

Cărămizi de cremene,
stau surpate pe soclul Înțelepciunii,
a cărui marmură de Întrebări,
și-a aflat Răspunsurile,
în Apocalipsa unor Conștiințe.

Îngerul,
Marilor Contemplări,
ale Unicului Întâmplător,
a început să-și moaie aripa,
în veninul dulce de viperă încornorată,
al Prostituției Culturale,
din ograda searbădă a Societății de Consum,
unde regele Profit,
a făcut legea tuturor Sfinților Părinți,
ai Intereselor.

51) Palid și perfid

Au putrezit ierburile Amintirilor,
de-atât de mult dezmăț,
în soarele palid și perfid,
al unor Uitări,
ce-au refuzat să mai culeagă,
Zilele prăfuite și murdare,
de mucegaiul Dorului,
care și azi mai înbolnăvește,
Conștiința răpusă,
de către decesul prematur,
al Fericirii.

52) Trofeu

Degetele Clipei,
ating sfârcurile descompuse ale Eternității,
din care curge laptele Facerii Lumii,
vărsat pe o Cale Lactee a Conștiinței,
care-și duce zilnic la școala Libertății,
Timpul,
fiul nelegitim al Existenței,
ce va închide între gardurile cimitirelor,
Viața,
oferind-o Morții,
drept trofeu al Universului,
unor Iluzii.

53) Mese și scaune

Suntem făcuți pentru a fi fețe de mese,
gata să primim,
toată mizeria gurilor slinoase,
ale Deșertăciunilor,
care se șterg de noi,
și pe urmă pleacă,
fără să ne mai curețe vreodată,
știind că va veni să mănânce Timpul,
câte un rid,
la câțiva ani,
storcând Zilele,
de sudoarea frunților,
din valurile Societăților de Consum,
ce devin statuile țărmurilor însângerate,
ale Străinului Subconștient,
pe care oricât am vrea să-l atingem,
ne înecăm,
cu propriile noastre persoane,
însetate de Înțelepciunea Iluziilor Vieții,
pentru a deveni din mese,
scaune,
pe care să se așeze,
obosită dar satisfăcută de propriul ei sine,
Moartea.

54) Rădăcini în Sentimente

Ne-am născut sub Zodia Lumii,
ale cărei arbori decojiți ai Cunoașterii,
se sprijină,
pe ramurile atâtor Istorii,
unele renegate,
altele prescrise,
din tabelele de legi ale Univesului,
sătul de atâtea Crime odioase fără sens,
care nici măcar nu realizează,
ceea ce sunt,
că au rădăcini în Sentimente,
adânc înfipte în solul perfid al Cunoașterii,
care le hrănesc cu răutate și zgârcenie,
sevele,
din care vor bea cu nesaț,
Destinele,
însetate de Împlinirea prin Moarte.

55) Palatul administrativ

Arlechini primitivi de Întrebări,
pun fundamentele Cunoașterii,
pe terenul unor scamatori ai Iluziilor Vieții,
pentru a construi,
palatul administrativ,
al Societății de Consum,
unde vor fi birouri de Etică,
care va fi expusă prin Târgurile de Boli Grave,
cumpărate cu greu de un Dumnezeu sărac,
spre a ne îndestula Viitorul,
sau Morală,
cerșită prin bordelurile promisiunilor politice,
a sfinților părinți ai Deșertăciunii,
ce vor lucra la foc continu,
aprinzând Gândurile,
din Bisericile de Vise Deșarte,
ce îngroapă în cimitirele Iubirilor,
Speranțe.

56) Cărți de istorie

Icoanele Adevărurilor Absolute,
au devenit interzise în cărțile de istorie,
ce nu pot recunoaște ruinele,
care au fost odată,
pereții catedralei sufletului unei Lumi,
de care erau atârnate,
în cuiele crucilor unor Zile,
unde erau pironiți,
Mântuitorii Suspinelor,
spre a fi sărutate,
de Zorii Eternității,
care se scurgeau,
încet dar sigur,
în canalele pline de mocirlă,
ale Iluziilor Vieții.

57) Democrația Morții

La Natiunile Unite ale Promiscuității,
se vorbesc aproape toate Limbile Ceasurilor,
acestui Pământ,
din care olarii Societăților de Consum,
vor plămădi vasele comunicante ale Corupției,
din care se vor servi Iluziile Vieții,
sorbind cu nesaț,
ciorbe de crime,
fripturi în sângele unor Războaie,
gogoși suprarealiste cât cuprinde,
dar și specialitatea casei,
pe nume de Ocupație,
în numele Democrației Morții.

58) Pe ringul de box

Teama a fost vedetă,
la masa de joc a Creației acestei Lumi.

Dansa la bara ce aparține,
Băncilor de Suflete pe Credit,
ale Viselor Deșarte,
care o aplaudau,
cerându-i mereu să revină,
fiindcă doreau să investească în Conștiință,
știind că aceasta,
le poate aduce un profit substanțial,
dacă o mărită cu Adevărul Absolut,
al Minciunii,
cuplu cu adevărat valoros,
și de neînvins,
pe ringul de box al Zilelor,
care poate aduce,
un surplus de prestigiu Moralei,
ieșită din minți,
fiindcă nu o mai crede nimeni,
de când a pierdut toate investițiile mai serioase,
în Bisericile Ghicitorilor,
de la Bursele de Valori ale Absurdului.

59) Comisia de Vânătoare a Morții

Zilele au devenit atât de ieftine,
încât oricine și le poate permite,
chiar dacă nici nu se poate atinge,
de prețul Fericirii.

Fiarele discontorsionate ale podurilor,
de peste râurile Clipelor,
nu mai pot sfâșia carnea Anilor,
pentru a o pune pe galantarele Gândurilor înfometate,
fără aprobarea prealabilă,
a Comisiei de Vânătoare a Morții,
ce aprobă Nașterile după legi doar de ea știute,
formată din toate categoriile sociale,
indiferent de vârstă, sex și etnie.

60) Bonus de la Creație

La Direcția de Valorificare a Prostiei,
e o coadă interminabilă,
oricâte ghișee de Secole noi,
s-ar mai adăuga,
relațiilor cu publicul Viselor Deșarte.

Zile mucegăite,
Ani disperați,
cu toții,
cu mic cu mare,
așteaptă să primească drept bonus de la Creație,
Adevărul Absolut,
folosit de Dumnezeu,
drept cârpă de șters tălpile Sale sfinte,
prin care apasă,
spatele încovoiat al Existenței,
ce-abia respiră,
prin căpăstrul Lumii în care trăim,
biciuită și înjurată,
iapă bună la toate corvoadele,
spre a duce căruța Conștiinței,
mai deprate,
prin mocirla unui Univers,
al Descompunerii.

61) Balustrade

Am fost creați Balustrade,
ca atunci când încep să amețească Anii,
care urcă pe scările Vieților noastre,
să se țină de ele,
pentru a nu cădea,
în brațele Nasturilor de Idei,
care să-i țină captivi,
în casele propriilor Clipe,
ale Morții.

De aceea stă mereu scris,
pe frontispiciile Marilor Contemplări,
care urcă la înălțimi amețitoare:
„-Țineți-vă bine de Balustradă,
pentru a nu cădea în Prăpastie”.

62) Națiunile Unite

Farul călăuzitor,
de pe stânca surpată a Contemplării,
se prăbușește continu,
în marea Disperării,
unde valurile Vremurilor,
sparg Clepsidrele firave ale Legităților,
ce aparțin unei Naturi denaturate,
a Privilegiilor,
oferite de modernismul deșanțat,
al unui Trecut,
care rătăcește și acum,
pe aripile Viitorului Porumbel al Păcii,
conștient că va fi ucis,
fiindcă se va așeza,
pe catargul unei Societăți de Consumat,
carne de pasăre,
asezonată cu baliverne,
aduse tocmai din străfundurile Creației,
unui Dumnezeu al Comerțului Mondial,
indiferent și meschin,
pentru a fi servită,
Națiunilor Unite de atât de multă Ură,
încât Moartea,
devine Salvare.

63) Iarba Fiarelor Ruginite

Sălcii despletite-n coroane de ruguri aprinse,
de Toamna Privirilor,
pierdute-n colbul Patimilor,
aprind covoarele mistuitoare ale Sufletelor,
ce încă mai așteaptă,
să fie călcate de Contemplările tăioase,
ale Fericirii,
despre care se zvonește,
că ar fi născut recent,
primii fulgi de nea fierbinte,
ce vor deveni,
o adevărată ninsoare de Împliniri,
din zăpada cărora se vor acoperi,
firele de Iarbă a Fiarelor Ruginite,
ce vor să rupă gratiile Animalicului din oameni,
care încă tremură de frigul astral al Destinelor,
ce-au căzut în genunchi,
în fața unor Zodii nepotrivite,
Iarbă a Drogaților,
care va deschide la nesfârșit,
porțile ferecate de Pustietate ale Morții,
transformându-le,
în Paradisul,
unei Lumi uitate și servile,
a Banului.

64) Conștientizarea de A Fi

Resturi de oseminte,
albite și lucioase de Amintiri,
de Dincolo de Tot,
care se reflectă în Oglinda Adevărului Absolut,
reflectând imaginea Lumii în care trăim,
alcătuiesc schelele,
montate de Marele Creator și Unic Întâmplător,
spre a ctitori,
Marea Mănăstire a Cunoașterii,
pe soclul măreț și uimitor al Conștientizării,
de A Fi,
într-o Existență,
pe care nimeni nu a reușit vreodată,
să o cuprindă mai mult,
decât i-a fost Dat.

65) Științe Juridice

Ghearele și colții Zilelor,
au fost înlocuite de o nouă Ierarhie,
care sfâșie și zgârie,
cu regulile nescrise,
ale Târgului de Bordeluri,
ce aparține Bibliilor unor Științe Juridice,
denumite pompos,
Coduri,
făurite pentru Dumnezei,
penali sau civili,
pe care nici Stelele,
de pe epoleții jalnici ai Vremurilor,
nu le mai înțeleg,
fiind scrise de consultanții de publicitate,
ai unor Biserici de Interese,
care-ți oferă la orice oră din zi sau noapte,
câte o sfântă părere,
cu privire la tot ce pare a fi Cunoscut,
dar mai ales Necunoscut,
pe autostrada cu semaforizare defectă,
a Conștiinței.

66) Au existat odată

De ce sculptorii Societății de Consum,
se specializează în Limbi de lemn,
unele mai ascuțite,
chiar tăioase,
altele mai boante dar îndeajuns de incisive,
pentru a da în cap,
Gurilor nehrănite cu Verbe,
îndeajuns de lăudăroase,
la adresa Dălții care le-a dat viață,
tăind în carnea plină de cercuri concentrice,
de Amintiri,
cu muguri, Ani și primăveri,
ale unor copaci de Adevăr,
care au existat odată,
în povestea fără nume,
a unui Cuvânt,
al Facerii unei Lumi,
care nu mai este demult,
a lui.

67) Cămin

Lentilele mioape,
ale Drumurilor bătătorite,
de Viețile unor Zile boschetare,
au fost șterse de întâlnirea cu Destinul,
a Morții,
care le-a găzduit în cele din urmă,
în propriul ei Apus,
folosit ca și cămin,
pentru Clipele nefamiliste,
care nu și-au găsit niciodată soți,
pe Lumea Conștientizărilor de A Fi,
ale unei Existențe,
total dezinteresată de Fericire,
însă absorbită,
de Iluziile Vieții,
care au moșit-o la naștere.

68) Strângere de Vânt

În care gară a Creației,
aș putea întâlni Ziua,
al cărei soare este Fericirea,
înveșmântată-n mantaua Împlinirii?

Câte trenuri de Momente memorabile,
nu vor trece peste peroanele Vieților pustii,
care le așteaptă,
înfrigurate și slăbite,
de atâta strângere de Vânt,
în pumnii răzleți,
ai Sufletului.

69) Roboți

Am citit presa presată,
de Societatea de Consumat Greutăți,
care cad asemeni ninsorilor de plumb,
otrăvite de Interese,
cu noi Descoperiri în domeniul Metalelor Grele,
lucioase, alunecoase, mincionase, reci și inerte,
ce-au rămas gravide,
cu Aparatele de Sudură ale Combinatorilor,
de Roboți,
care-și trăiesc Iluziile prin Cifre exacte,
ce sunt,
tot ce a mai rămas din sufletele umane,
acum,
expuse prin Galerii,
de produse expirate la export,
până și de Moarte.

70) Atâta Libertate

Trezirea este un subiect tabu,
atunci când Steaua Somnului a căzut demult,
la sânul desculț al Orbirii,
care umblă cu bastonul albit de Vise,
pe străzile pustii ale Cuvântului,
ce par a nu se termina niciodată,
printre ruinele a ceea ce a mai rămas,
din Adevărul mutilat al unei Democrații,
care a fost dată afară din teatrul unei Existențe,
pe motiv că scena pe care juca,
era prea lunecoasă,
de atâta Libertate,
încât oricine și-ar fi putut rupe,
osatura Fărădelegilor,
căzând.

71) Figurinele de Ceară ale Absurdului

Decorațiile Umilinței,
zac aruncate,
prin muzeele Figurinelor de Ceară,
ale Absurdului,
care conduce Lumea,
mare proprietar de maternități,
unde se nasc Vorbele Goale,
de orice scâncet,
al vreunui Conținut,
supralicitat la Bursa Bârfelor,
care-i ridică prețul într-atât de mult,
încât până și Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient din noi,
pare să fi dat faliment.

72) Lacrimi de Crocodil

Corbii sfidători din Gândurile negre,
ale Existenței,
cu penele Clipelor alunecoase,
și umezite,
de Lacrimile de Crocodil ale Vremurilor,
se rotesc deasupra cimitirului de Amintiri,
unde Uitarea și-a făcut culcuș cald,
anunțând plină de emfază Lumea,
ca să-i caute un alt lăcaș Morții,
fiindcă nici aceasta nu ar valora doi bani,
dacă nimeni nu și-o mai aduce aminte,
și nu realizează că ar fi sosit.

73) Cărămizile unei Libertăți

Limbile de foc,
ale ceasurilor de perete ale Existenței,
aprind ruinele Orelor,
de care stau agățate,
încercând să le scoată,
de pe cadranele Destinelor,
iar din cenușa lor,
să plămădească,
cărămizile unei Libertăți,
care nu a mai fost sacrificată,
deformată și încovoiată,
la forja Iluziilor Vieții.

74) Lăncile Gândurilor

Cavalerii rătăcitori ai Conștiinței,
vor să răpună Umbra Existenței,
pe care o trăim și o conștientizăm,
încercând să spargă,
cu lăncile Gândurilor,
Oglinzile Adevărului Absolut,
în care se reflectă Realitatea Primordială distorsionat,
dând naștere Iluziilor Vieții,
fără să realizeze că odată ce dispare această Oglindă,
alături de ea,
nu va mai exista nici Lumea,
care și-a vândut adevărata Moarte,
considerată Viață,
Lumii de Apoi.

75) Ochelari de Cal Primordial

Ramele de ceară
ale ochelarilor de Cal Primordial,
care refuză să mai fie înhămat la jugul Creației,
din inima Conștientizării,
dar rămas legat de căruța Existenței,
încep să se topească-n lumânări,
de ochi mari și întrebători,
ai Existenței,
să vadă dincolo de Timpul,
care o ține încătușată,
în Eternitatea Clipei,
care nu este și nu va fi niciodată,
Viață.

76) Patiserie existențială

Lanuri de stele,
pline de bobul Fericirii,
stau gata să fie secerate,
de Galaxiile Absurdului,
pentru a fi duse,
 la Moara de Vânturi a Vremurilor,
din care să se cearnă făina Nenorocului,
spre a fi folosită de către Destin,
în diversele sortimente de aluat,
din care se frământă Sufletele,
o întreagă Viață,
datoare fără drept de apel,
Morții,
care le va servi,
la propria ei patiserie existențială,
așezate după Sortimente,
care sosesc din abundență.

77) Descompuse și părăginite

Oare cu ce se acoperă Stelele Gândurilor,
 când le e frig?,
și răcesc într-atât,
 încât nici Pătura inocentă a Căii Lactee,
nu le mai alăptează Adevărul,
fiindcă s-au învelit cu ea,
 toate Păcatele și Plăcerile Lumii,
de altfel fată mare,
 în bordelul Iluziilor Vieții,
unde nici frunțile Vorbelor Goale,
 nu le mai suportă,
pe ridurile Verbelor debusolate,
 și drogate de Existența,
obișnuită să nu mai facă niciodată nimic,
cu Substantivele comune,
descompuse și părăginite,
ale unei Fraze,
șoptite de Dumnezeu,
la urechea surdă a Destinului?

78) Cuvântul Primordial

Haiducii desfrânați ai Neantului,
aleargă pe aripile Ruletei,
de la loteria Surâsurilor amare,
spre a-i tâlhări Existenței,
și singura Clipă Eternă,
care i-a mai rămas,
nepedepsită de către Destin,
și ascunsă în buzunarul prăfuit,
de stelele Iubirilor,
ce-abia se mai pot ține pe picioare,
datorită drumului greu și anevoios,
care l-au avut de parcurs,
pe bolta unei Lumi,
care de fiecare dată,
se trezește în zorii Cuvântului Primordial,
și se culcă odată cu Orizontul Patimilor,
care se pierd în Noaptea Viselor,
care se pregătesc în fiecare Dimineață,
iarăși de Moarte.

79) Busole

Bisericile sunt pline,
de Aplauzele diforme și stângace,
care sosesc din ce în ce mai des,
pe iarba tăiată a Sufletelor,
care vin primele,
pe linia de sosire a Morții,
unde preoții Zilelor amare,
le primesc cum se cuvine,
pentru a le poza,
alături de Vorbele Goale,
ce țin loc de majorete,
la marea serbare a Debusolării,
ținută cu străşnicie,
de fiecare dată,
de către Absurd,
unde se vând busole,
încrustate cu Mântuitori de Păcate,
părăsiți de propriile Clipe Eterne,
dar care pot fi închiriați oricând,
pentru o sumă modică.

80) Nimic nu poate fi egal

Mi-a trebuit atât de mult,
până să-mi găsesc Steaua,
încât am adormit fără să vreau,
pe mantia Morții,
care mi-a arătat,
că adevărata Viață,
se află în Sufletul ei,
înțelegând că nimic nu poate fi egal,
oricât de măreț ar fi,
cu Veșnicia.